

BOULE OD PRAPORKU A KO OD ROCKYHO

KAPITOLA PATNÁCTÁ

„Kdo to přijede soudcovat?“ vyzvídám na Frantovi. „Starej známej, Mladina,“ dostal jsem odpověď a nemohl jsem si nevšimnout, jak Franta koulel očima. „Ten ještě pořád píská?“ byl jsem překvapen. „Jo, jo, toho ze hřiště jednou odnesou nohama napřed, jinak toho nenechá.“ „Už když jsme hráli za žáky, tak nás pískal a už tehdy nám přišel starej,“ poznamenal jsem. „No vidíš, tolik let na hřišti a pořád se to nenaučil. Voře to jak malý kluk. U něj nikdy nevíš, jak rozhodne. Přijde mi, že má schýzu a nepoznáš, která jeho část je zrovna u moci,“ povzdechl si Franta. „Ale zlej není. A taky jsem nikdy neslyšel, že by si vzal nějaké všimné,“ povídám. „To máš recht. Je úplně čistý. Jen prostě cit pro hru moc nemá. Spoléhat se na něj, aby třeba nechal ve vyložené šanci výhodu, to nemůžeš.“ „Věř mi, že to není ani zdaleka nejhorší rozhodčí. Víím o tom své. Čtyři sezóny jsem taky pískal a s některými kolegy, to aby ses styděl nebo v horším případě měl tlupu goril jako ochranku,“ popisuji své zkušenosti z druhé fotbalové strany. „Jen nekecej, jste všichni stejní,“ popichuje mne Franta. „Zkoušel si to někdy, kamaráde?“ hned mu oplácím. „Co jako?“ „Pískat, přece. Abys taky viděl hru z druhého úhlu pohledu.“ „No to víš ..., že ... ne. Já bych na to neměl nervy,“ přiznává František a pokračuje: „Kdybych pískal já, tak do půle padnou alespoň dvě redky a trenéra vyvedou z areálu. A když si pomyslím, že by se na mě přihrnul dav hráčů, jak se snaží vždy diskutovat, tak bych jejich zadky seznámil se svou kopačkou. Kdepak, já bych být rozhodčí nemohl.“ „Tak si to uvědom, až na ně zas budeš nadávat,“ poučuji kamaráda, ale asi marně. „To nejde, já když hraju, tak jsem prostě v tom zápalu jak časovaná bomba. Chtěl bych se udržet, ale nejde to. Letos už jsem za kecy na sudího musel taky jednou předčasně do sprchy. Sice jsem oslabil mužstvo, ale měl jsem teplé vody, co hrdlo a jiné oudy ráčí,“ směje se Franta.

Za svou kariéru sudího jsem měl také pár vypjatých chvil. Jedna z těch náročnějších přišla, když jsem za faul ve velkém vápně nařídil v poslední minutě utkání penaltu proti domácím. Do té doby za bezgólového stavu. Obráncovi hráblo a sebral útočníkovi míč i s nohama. Podle domácích samozřejmě zcela čistě, proto se ke mně všichni vrhli. Bylo to jak na tureckém trhu. Nikdy jsem tam sice nebyl, ale takto si ho živě představuji. Přes hlasité protesty jsem neslyšel ani vlastní slova, tak jsem se díky širokým ramenům alespoň prostrkal ven a počkal jsem, až se psí smečka vyštěká. Na hřiště vniklo i pár diváků a hezká slova od nich tedy slyšet nebyla. Po proměněné penaltě a odpískání konce jsem šel do kabiny, jak se tak říká „do plných“. K fyzickému kontaktu nedošlo a to je dobře. Jsem sice klidáš od přírody, ale při napadení bych neváhal pár ran rozdat.

Jeden obzvláště vypečený kousek mi předvedl můj kolega v přímém přenosu. Měl jsem ho jako asistenta na lajně. Hra běžela v krásném tempu a při útoku došlo k hraniční ofsajdové situaci. Před rozhodnutím se samozřejmě podívám na kolegu, jestli ofsajd signalizuje, či nikoli. Otočím hlavu do strany a ten trouba tam nebyl. Hledám ho jestřábím pohledem a pořád nic. Dopísknu tedy postavení mimo hru a jdu ho hledat. On stojí za blízkým stromem a močí. „Co tu děláš?“ ptám se. „Vidíš, ne? Chčiju!“ odpovídá skoro uraženě. „To si snad děláš srandu?“ nevěřím svým uším.

„Tak promiň. Já už to fakt nemohl vydržet,“ omlouvá se a diváci i hráči se nám smějí a mají nás za největší pitomce.

Stávají se ale i drobnosti. Jako že odejdeš ve spěchu z kabiny rozhodčích a po chvilce zjistíš, že sis do kapsy nedal karty. Některé zápasy jdou bez karet v pohodě odřídit, ale jiné jsou pravým opakem a musíš hrát mariáš na vysoké úrovni. Když zjistíš včas, že nemáš karty na obvyklém místě v kapse, tak přitvrdíš trochu na posuzování zákroků, nešetříš přísnými domluvami a ono to většinou projde. Horší je, když už se řítíš k místu prohřešku a gestikulace na kartu je předem jasná, takže jsi velmi překvapený, že karty na svém místě nejsou. Z toho už se vykecává těžko a nevypadá to dobře. Pokud jsou ovšem na hřišti rozumní lidé, a to většinou jsou, tak se dá vyřešit vše.

Obecně platí, že na fotbalové sudí všichni svorně nadáváme, ale bez nich by ten náš milovaný fotbal hrát nešel. Program rozhodčího může být některé dny dost náročný. Ráno soudcuje turnaj žáčků. Po obědě ho čeká zápas dorostenců a odpoledne je vyslán na vesnické derby. Do toho si představ nepříznivé počasí a nemůžeš se divit, že toho mají rozhodčí taky někdy dost a nerozdávají úsměvy na všechny strany. Někdy by nám trocha empatie na jejich adresu opravdu neublížila.

Soudcují se náročná utkání, ale také ta lehčí a veselejší a ta bývají za odměnu. Jsou to třeba přáteláky, již zmiňované srandamače nebo exhibice, turnaje a memoriály. Tady bývá nálada hodně uvolněná, atmosféra přátelská, souboje ohleduplné a bývá radost se na takových akcích podílet. Jen pozor na alkohol. Rozhodčí s nejistým krokem, šilhavým okem a neschopností srozumitelné komunikace s hráči, nebývá fotbalovou ozdobou v tom pravém smyslu. A v dnešní době, kdy má každý divák v kapse nahrávací zařízení, bývá cesta na sociální sítě opravdu rychlá. Dříve se dalo ještě leccos ututlat, dnes je to věc zcela nemožná. Mám tu jeden příklad. Kombinace prášků na bolest zubů a pár frťanů na dezinfekci dutiny ústní, ovšem bez vyplivnutí, není rozumná kombinace. K tomu se přidala lehce vystresovaná první půlka zápasu a přiživení dávkou slivovice o poločase, místo obvyklého parku s hořčicí a zrodilo se zvíře. Nejdříve miloučká a roztomilá koala, která odpouštěla i hrubé zákroky v pokutovém území. Poté převtělení do rozrušeného vodního buvola, který kopal do každého, kdo se v jeho blízkosti objevil a nebylo s ním možné žádným způsobem komunikovat. Následovala transformace do hroznýše královského, ovíjejícího se kolem tyčky branky a vysvětlujícího, proč nemůže slabá osobnost nikdy dělat fotbalové soudcovské řemeslo. Bohužel proslov byl už tak nesrozumitelný, že si ta moudra nemohl vzít nikdo k srdci. Závěrečná fáze animální přeměny se projevila ve zpodobnění umírající černé labutě, která byla odnášena na zdravotnických nosítkách. Ano, i takto mohou ze hřiště odcházet budoucí šampióni sociálních sítí.

Nejhorší noční můrou rozhodčích je samozřejmě inzultace. Není to událost častá, ale stává se. Jeden příklad za všechny: Dříve bylo v nižších soutěžích běžné, že na zápas dorazil jen hlavní rozhodčí a na lajnách mu asistovali civilové. Jeden delegovaný od domácích, druhý od hostů, aby byla zachována spravedlnost a objektivita. V tu chvíli to je pro hlavního dost složité. Nejen, že se musí soustředit na svůj výkon, ale měl by dbát zvýšené kontroly i nad asistenty, aby příliš svému týmu nepomáhali. Vrcholem ale je, když ho na hřišti napadne právě jeden z jeho pomocníků. Stalo se po vstřelení branky, při kterém byl od lajny sice signalizován ofsajd zdviženým praporkem, ale hlavní sudí se nenechal zviklat a gól přesto uznal. Ze strany asistenta šlo o moc okatý kalkul, aby branka nebyla uznána. To nesl „praporečník“ velmi nelibě. Vběhl do hrací plochy a přetáhl hlavního praporkem po hlavě. Zápas byl přerušen. Posléze stálo velké úsilí domácí i hosty, aby inzultovaného rozhodčího přesvědčili o dohrání zápasu. Nevím, co mu naslibovali, ale zřejmě s vidinou velikého průšvihy se jim to podařilo a zápas byl po půl hodině dohrán. Incident se v zápisu o utkání neobjevil.

Konflikt, který se ovšem do zápisu přenesl a měl i výraznou dohru, je zase z jiného data. Po surovém zákroku na domácího gólmana, který ovšem nestál arbitrovi za odpískání, se vydal na trestnou výpravu otec brankáře. Nikdo ho nestačil zastavit a rozhodčí ochutnal tvrdý úder do obličeje, jak z filmu Rocky. Bylo to zřejmě pod heslem zub za zub a krev není mléko.

Pikantní na této boxerské vložce bylo, že mstitel nebyl jen otcem, ale i předsedou oddílu a zároveň hlavním pořadatelem zápasu. Takže vlastně pomsta na třetí. Utkání bylo samozřejmě kontumováno ve prospěch hostí a z následného disciplinárního řízení vyvstala ještě pokuta tří tisíc korun, zavřené hřiště na jedno kolo a devět měsíců distanc na pořadatelskou funkci.